

FST ODENSE

SIDE 26 | LØRDAG 25. MARTS 2017

Manden, der er bange for at være bange

Frygten var Lars Pedersens følgesvend, da han var lille og fik daglige klø af sin stedfar. Som voksen har han lovet sig selv at løse problemer fremfor at frygte dem. Det er en væsentlig årsag til, at tatovør-formanden i dag er frontløber i opgøret mod Black Armys pengeafpresning af det odenseanske forretningsliv.

a

a

Charlotte Pedersen chap@fyens.dk

Da Lars Pedersen var fem år, døde hans far som følge af en sprængt blindtarm og det hav af operationer, der fulgte i kølvandet på sygdommen.

Der gik ikke længe, før en stedfar flyttede ind i huset hos drengen og hans mor i Vissenbjerg, og snart blev frygt en daglig følgesvend.

For stedfaderens næver sad løst, og når Lars var i skole, gik han konstant rundt og brugte krudt på at være bange for at komme hjem.

Hjem til det lag tæsk, som var dagligdag for både knægten og hans mor.

- Det endte med, at jeg flyttede hjem til min dybt kristne mormor og morfar. Da havde jeg ikke min mor, men jeg fik i hvert fald heller ikke tæsk, og jeg blev behandlet godt, siger Lars Pedersen.

Han er 48 år i dag, og i den forgangne måned og ikke mindst uge har han været her, der og alle vegne i medie billedet, fordi han er manden, der stiller sig frem og siger sgu til Black Army.

Nogle mener, han ikke er rigtig velforvaret.

Andre synes, han er en supermand og et forbillede, og personligt synes han bare, han gør, hvad han er nødt til, når han som formand for brancheforeningen Professionelle Danske Tatovører (PDT) markerer sig som talsmand for de fem Odense-forretninger, der i starten af februar blev opsøgt af Black Army.

Ifølge tatovørerne krævede bandemedlemmerne en månedlig betaling på 5000 kroner fra hver forretning - så skulle de til gengæld nok love ikke at smadre butikkerne.

En hverdag i frygt

Tatovørerne makkede som bekendt ikke ret.

I stedet for at krybe til korset, gik de til politiet, og siden den dag i februar har Lars Pedersen gjort sig til frontløber for opgøret mod afpresning af forretningslivet - og alle andre.

For er der noget, han genkender fra sin barndom og har lovet sig selv aldrig at ville finde sig i som voksen, så er det en hverdag i frygt.

- Det lyder voldsomt at sige, at jeg ikke er bange for Black Army. For selvfølgelig er jeg det. Men jeg er endnu mere bange for at være bange. Det var jeg hver dag, da jeg var lille, fordi jeg vidste, jeg skulle hjem og have tæsk.

- Hvis jeg er bange, bliver jeg nødt til at løse problemet, som gør mig det - også selv om det giver øretæver. Man kan ikke gå og gemme sig hele livet, siger manden, hvis karriere er lige så farve

rig - nogle vil kalde den broget - som de tatoveringer, der snor sig på hele hans krop.

To flasker vodka

På cv'et står blandt andet dyrlægestuderende, vildsvinefarmer, pizzabager, danmarksmester i kickboksning, bartender og alkoholiker.

For at tage det sidste først, så er det 18 år siden, han sidst rørte en dråbe vodka og rødvin, som var hans foretrukne alkoholvenner, fra han var i starten af 20'erne, til han for 19 år siden blev far.

-Jeg fungerede super godt på vodka og rødvin. Jeg cyklede op på tanken hver morgen og købte to halvanden liters flasker fanta. Så hældte jeg noget af sodavanden ud og fyldte op med to flasker vodka, og så var jeg fint kørende resten af dagen. Dengang arbejdede jeg i en eksportafdeling på Gasa og havde 53 mand under mig, men jeg kunne snildt arbejde hele dagen - og når jeg kom hjem, hældte jeg to flasker rødvin indenbords, inden jeg gik i seng. Så var jeg også træt.

Promillerne fik et los, da sønnen var tre måneder gammel, og Lars fandt ud af, at der var mere meningsfulde ting i livet end sprut.

- Jeg gik til min ledelse og sagde, at jeg havde et alkoholproblem. Det troede de ikke på, for de kunne ikke se det på mig, men selv om der ikke var noget, der hed alkoholpolitik dengang, tilbød de mig en Minnesota-kur og sagde: nu bliver du rask, og så kommer du tilbage på job. Jeg blev rask, og jeg har ikke rørt alkohol siden, men jeg blev kun fire måneder i jobbet, da jeg kom tilbage. Folk så ned på mig, da jeg vendte retur - for dengang var ikke den samme respekt for tørlagte alkoholikere, som der er i dag.

Seks uger på Fanø

Tilbage på jobmarkedet blev næste station at lære at bage pizzaer.

Det lå lige for, mente en af Lars' gode venner, der ejede et pizzeria i Odense og havde købt vildsvinekød af Lars, da han i nogle år forsøgte at etablere sig som vildsvinefarmer i Vissenbjerg.

- Jeg sagde til ham, at jeg sgu da ikke kunne bage pizzaer, men han blev ved med at sige, at det skulle jeg, og så lærte jeg at lave pizzaer. Man kan sige, at jeg stadig er i branchen om sommeren. De sidste seks år har jeg bestyret Pelargoniehuset på Fanø, når der er sommeråbent. Jeg ansætter personale og sammensætter menukort, og der er knald på i de seks uger, siger alt-mulig-manden, der blev indehaver af Elektrisk Tatovering ved et tilfælde.

Selv om Lars Pedersen er tatoveret fra top til tå og er formand for PDT, er han ikke tatovør og havde indtil for syv år siden aldrig drømt om at eje en tatovørforretning. Det ændrede sig, da han blev snydt af manden, som oprindeligt fik ideen til butikken.

- Han lånte 50.000 kroner af mig til at starte på, og så aftalte vi, at han skulle tatovere mig i stedet for at betale renter. Jeg syntes, det var en superdeal. Efter et år skulle jeg have pengene tilbage, men da der var gået et år, stak han af til USA, og så stod jeg tilbage med gælden. Løs-

ningen var at overtage butikken, så det gjorde jeg, og det var sgu en god beslutning, griner manden, hvis altoverskyggende dagsorden i dag er at få forretningslivet i Odense til at stå skulder ved skulder.

Om det lykkes, kan kun tiden vise, men ét er sikkert: Han har gjort noget.

